

Rolnummer 4167
Arrest nr. 23/2008 van 21 februari 2008

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag over artikel 42, § 1, van de wetten betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders, gecoördineerd bij koninklijk besluit van 19 december 1939, gesteld door de Arbeidsrechtbank te Brussel.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters M. Melchior en M. Bossuyt, en de rechters P. Martens, R. Henneuse, E. De Groot, L. Lavrysen, A. Alen, J.-P. Snappe, E. Derycke en J. Spreutels, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter M. Melchior,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging*

Bij vonnis van 6 februari 2007 in zake Vincent Colassin en Caroline Giraud tegen de vzw « Caisse d'allocations familiales UCM », waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 9 maart 2007, heeft de Arbeidsrechtbank te Brussel de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 42, § 1, van de samengeordende wetten van 19 december 1939 betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders de artikelen 10, 11 en 22 van de Grondwet, al dan niet in samenhang met elkaar gelezen,

doordat het verplicht onder de bijslagtrekkenden een keuze te maken en het, wanneer er verschillende bijslagtrekkenden zijn, oplegt dat die laatstgenoemden dezelfde hoofdverblijfplaats hebben en echtgenoten zijn of een feitelijk gezin vormen,

en doordat, voor de bepaling van de rang van het kind dat is geboren uit het tweede huwelijk van een ouder die rechthebbend is, maar niet bijslagtrekkend ten aanzien van de kinderen uit een vorig huwelijk die hij op gelijkmatig verdeelde wijze met de andere ouder huisvest, bijgevolg met hen geen rekening wordt gehouden,

terwijl, voor de bepaling van de rang van het kind dat is geboren uit een tweede huwelijk van de andere ouder, die bijslagtrekkend is ten aanzien van de gemeenschappelijke kinderen die hij op gedeelde wijze onder zijn bewaring heeft, wel met hen rekening wordt gehouden,

en terwijl de wet van 18 juli 2006 de gelijkmatig verdeelde huisvesting van de kinderen wier ouders zijn gescheiden, precies wilde bevoorrechten ? ».

De Ministerraad heeft een memorie ingediend.

Op de openbare terechtzitting van 7 november 2007 :

- is verschenen : Mr. B. Van Hyfte *loco* Mr. J. Vanden Eynde en Me J.-M. Wolter, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers R. Henneuse en E. Derycke verslag uitgebracht;

- is de voornoemde advocaat gehoord;

- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschied*

Met drie kinderen uit een vorig huwelijk, kreeg Vincent Colassin een vierde kind voor wie hij voor de verwijzende rechter kinderbijslag vraagt voor een kind van vierde rang, terwijl de kas voor kinderbijslag het bedrag van die kinderbijslag had toegekend voor een kind van eerste rang.

In de overeenkomst van de echtscheiding door onderlinge toestemming wordt gepreciseerd dat Vincent Colassin rechthebbende blijft van de kinderbijslag, terwijl zijn ex-echtgenote bijslagtrekkende blijft voor de drie uit het huwelijk geboren kinderen. Uit de stukken blijkt echter dat de lasten van de kinderen in werkelijkheid tussen beide ouders worden verdeeld op basis van interne rekeningen. De ex-echtgenote van Vincent Colassin kreeg eveneens een kind uit een tweede huwelijk, aan wie de hoedanigheid van vierde kind werd toegekend.

De arbeidsauditeur heeft advies uitgebracht over het bepalen van de rang van het vierde kind van Vincent Colassin en stelt vast dat, ook al is het begrijpelijk dat de wetgever de rangen van de kinderen in nieuw samengestelde gezinnen niet wenst te cumuleren, artikel 42, § 1, van de gecoördineerde wetten niettemin tot gevolg heeft dat de waarde van een kind verschillend is naargelang zijn ouder al dan niet bijslagtrekkende is voor andere kinderen. Doordat de wetgever niet is opgetreden, stelt de arbeidsauditeur dus voor aan het Hof een prejudiciële vraag te stellen.

De verwijzende rechter wijst erop dat uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat het begrip «rang» voor de toekenning van kinderbijslag ertoe strekt de last van een kind te compenseren, waarbij wordt uitgegaan van het postulaat dat die last toeneemt met de grootte van het gezin. Die rechtspraak neemt niettemin enkel de situatie in aanmerking waarin de kinderen hoofdzakelijk bij een van beide ouders wonen, en niet die waarin de kinderen op gelijkmatig verdeelde wijze door beide ouders worden gehuisvest.

Die situatie van co-ouderschap wordt wellicht de norm in geval van scheiding van de ouders, aangezien de wet van 18 juli 2006 het beginsel invoert een gelijkmatig verdeelde huisvesting te bevoorrechten van het kind van wie de ouders gescheiden zijn.

Terwijl artikel 69 van de gecoördineerde wetten toelaat af te wijken van de exclusieve uitbetaling van de kinderbijslag aan een van beide ouders, houdt artikel 42 van de gecoördineerde wetten wel de verplichting in een van beide ouders als bijslagtrekkende te kiezen wanneer zij gescheiden zijn, zonder aldus rekening te houden met de daadwerkelijke opvoedingssituatie van de kinderen in de concrete gezinscontext.

De verwijzende rechter is van mening dat daaruit een ongelijke situatie kan voortvloeien tussen kinderen naargelang zij al dan niet op een gelijkmatig verdeelde wijze door hun ouders worden gehuisvest, en heeft dus beslist aan het Hof de bovenvermelde prejudiciële vraag te stellen.

III. *In rechte*

- A -

A.1. In zijn memorie herinnert de Ministerraad eraan dat de kinderbijslag bestaat uit middelen die worden besteed aan het levensonderhoud en de opvoeding van een kind.

Nadat de wet van 13 april 1995 het beginsel van exclusief ouderlijk gezag had vervangen door dat van gezamenlijk ouderlijk gezag waarbij de ouders, behoudens uitzondering, gezamenlijk de huisvesting, het levensonderhoud en de opvoeding van de kinderen op zich nemen, werd de in het geding zijnde bepaling overigens gewijzigd en gaat zij uit van het beginsel dat de kinderbijslag wordt toegekend op basis van het aantal rechtgevende kinderen van de bijslagtrekkende of, onder bepaalde voorwaarden, van de bijslagtrekkenden, los van het feit of de rechthebbende al dan niet deel uitmaakt van het gezin.

Artikel 69 van de gecoördineerde wetten werd eveneens gewijzigd in 1997 om de situatie in aanmerking te nemen waarin gescheiden ouders het ouderlijk gezag gezamenlijk uitoefenen, en kent in principe aan de moeder de hoedanigheid van bijslagtrekkende toe.

A.2.1. Wat betreft de keuze die artikel 42 van de gecoördineerde wetten zou opleggen, stelt de Ministerraad vast dat die bepaling niet de hoedanigheid van bijslagtrekkende vaststelt, maar uitsluitend betrekking heeft op het bedrag van de gezinsbijslag, naar gelang van het aantal kinderen. Het is artikel 69 dat betrekking heeft op het bepalen

van de bijslagtrekkende, en er is alleen sprake van meerdere bijslagtrekkenden in eenzelfde gezin in het geval van een nieuw samengesteld gezin met rechtgevende kinderen van verschillende ouders.

De Ministerraad suggereert dan ook de vraag te herformuleren en artikel 69 van de gecoördineerde wetten te beogen.

A.2.2. Met de principiële toekenning van de hoedanigheid van bijslagtrekkende aan de moeder, waarin artikel 69 van de gecoördineerde wetten voorziet, wordt een vermoeden ingevoerd dat ertoe strekt de uitbetaling van de kinderbijslag te vergemakkelijken en dat dus, als doeltreffend hulpmiddel voor het beheer van het stelsel van de kinderbijslag, bijdraagt tot het algemeen belang. Die regeling is niet strijdig met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet omdat er gevallen bestaan, onder meer bij co-ouderschap, die toelaten af te wijken van die hoedanigheid van bijslagtrekkende.

A.3.1. Wat het bepalen van de rang van het kind betreft, wijst de Ministerraad erop dat, in geval van scheiding, de groepering van de kinderen voor het bepalen van hun rang rond de bijslagtrekkende gebeurt. Het feit dat de rechthebbende niet tot diezelfde groepering kan overgaan wanneer hij geen bijslagtrekkende is, terwijl hij alternerend de kinderen huisvest, heeft echter geen onevenredige gevolgen.

Het stelsel van de kinderbijslag berust immers op twee vermoedens, namelijk dat de rechthebbende de vader is en de bijslagtrekkende de moeder. Dat stelsel is niet onevenredig omdat die vermoedens kunnen worden gecorrigeerd in geval van een gelijkmatig verdeelde huisvesting, hetgeen echter te dezen niet het geval was.

Het is immers de overeenkomst van de echtscheiding door onderlinge toestemming die aan een van de ouders de hoedanigheid van bijslagtrekkende heeft toegekend, zodat de voor de verwijzende rechter bekritiseerde situatie een gevolg is van die overeenkomst, en niet van een ongrondwettigheid.

A.3.2. Rekening houdend met de budgettaire noodwendigheden is het redelijk dat de wetgever de rechtgevende kinderen aan slechts één gezin verbindt, en ze niet twee keer laat meetellen in twee verschillende gezinnen, wegens een echtscheiding of een scheiding. Als dat mogelijk zou zijn, zouden er onverantwoorde verschillen ontstaan tussen bijslagtrekkenden en rechtgevende kinderen naargelang zij al dan niet deel uitmaken van nieuw samengestelde gezinnen.

De inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2006 - die overigens niet van toepassing is op het hangende geschil - kan niet tot een andere conclusie leiden. Immers, ook al bevoorrecht die wet co-ouderschap, toch voorziet zij niet in een aanpassing van het stelsel van de kinderbijslag, en komt het uitsluitend de wetgever toe de opportuniteit van een hervorming te beoordelen. Overigens zou het in aanmerking nemen van de rechtgevende kinderen in het gezin van de rechthebbende én in het gezin van de bijslagtrekkende, volkomen onevenredige gevolgen hebben ten opzichte van het doel van de wetgever.

Het aanvoeren van artikel 22, in samenhang met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, leidt ten slotte niet tot een andere vaststelling dan die van de grondwettigheid van de in het geding zijnde bepaling.

- B -

B.1.1. Volgens de artikelen 40 en 42 van de wetten betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders, gecoördineerd bij koninklijk besluit van 19 december 1939 (hierna : de gecoördineerde wetten), varieert het bedrag van de kinderbijslag die per kind wordt uitgekeerd, naar gelang van de rang die het kind inneemt in het gezin en die wordt bepaald door de volgorde van de geboorte van de kinderen. De kinderbijslag bedraagt het minst voor het eerste kind en het meest vanaf het derde of volgende kind.

B.1.2. De prejudiciële vraag heeft betrekking op artikel 42, § 1, van de gecoördineerde wetten dat bepaalt :

« § 1. Voor de bepaling van de rang, bedoeld bij de artikelen 40, 42*bis*, 44, 44*bis* en 50*ter* wordt rekening gehouden met de volgorde van geboorten van de kinderen, die rechtgevend zijn krachtens deze wetten, het koninklijk besluit van 8 april 1976 houdende regeling van de gezinsbijslag ten voordele van de zelfstandigen, het koninklijk besluit van 26 maart 1965 betreffende de kinderbijslag voor bepaalde categorieën van het door de Staat bezoldigd personeel, de wet van 20 juli 1971 tot instelling van gewaarborgde gezinsbijslag en de internationale overeenkomsten van de sociale zekerheid van kracht in België.

De kinderbijslag die betaald wordt aan een enkele bijslagtrekkende wordt verleend rekening houdend met het aantal rechtgevende kinderen.

Indien er verschillende bijslagtrekkenden zijn wordt voor de rangbepaling bedoeld in het eerste lid rekening gehouden met het geheel van de rechtgevende kinderen onder de volgende voorwaarden :

1° de bijslagtrekkenden moeten dezelfde hoofdverblijfplaats hebben in de zin van artikel 3, eerste lid, 5°, van de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen, behalve wanneer uit andere daartoe overgelegde officiële documenten blijkt dat de bijslagtrekkenden wel degelijk samenwonen, ook al stemt dat niet of niet meer overeen met de informatie verkregen van het Rijksregister;

2° de bijslagtrekkenden moeten ofwel echtgenoten zijn ofwel bloed- of aanverwanten in de eerste, tweede of derde graad, ofwel personen die verklaren een feitelijk gezin te vormen. Die verklaring geldt tot bewijs van het tegendeel. Het ouderschap dat is verworven door adoptie wordt in aanmerking genomen.

[...] ».

B.2. Uit de feiten en uit de motivering van het verwijzingsvonnis blijkt dat het Hof wordt ondervraagd over het verschil in behandeling tussen kinderen die recht geven op kinderbijslag, wat betreft het bepalen van de rang die in aanmerking moet worden genomen voor de berekening van het bedrag aan kinderbijslag, naargelang één van hun ouders al dan niet bijslagtrekkend is tegenover oudere kinderen uit een vorig huwelijk wiens last op een gelijkmatig verdeelde wijze wordt gedragen door de gescheiden ouders.

B.3. De regeling, zoals ze aan het Hof wordt voorgelegd, werd ingevoerd door het koninklijk besluit van 21 april 1997 « houdende sommige bepalingen betreffende de gezinsbijslag ter uitvoering van artikel 21 van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels », bekrachtigd bij wet van 12 december 1997.

Volgens het verslag aan de Koning beoogt vermeld koninklijk besluit « de regeling van de kinderbijslag voor werknemers aan te passen aan de gewijzigde maatschappelijke omstandigheden en, meer in het bijzonder, de verschillende gezinsvormen. De wijze waarop de groepering van de kinderen dient te geschieden voor de berekening van de rang van het kind maakt het voorwerp uit van een nieuwe benadering. Het begrip rang van het kind gaat uit van het beginsel dat de te dragen last door het gezin vergroot volgens de omvang. [...] [Voortaan gebeurt] een groepering rond de bijslagtrekkende, m.a.w. de persoon die het kind opvoedt en aan wie kinderbijslag wordt betaald, of rond meerdere bijslagtrekkenden in hetzelfde gezin » (*Belgisch Staatsblad*, 30 april 1997, pp. 10514-10515).

B.4.1. De toekenning van kinderbijslag strekt ertoe bij te dragen in de kosten van onderhoud en opvoeding van de kinderen. Zij biedt een gedeeltelijke compensatie voor de toegenomen lasten die door het gezin worden gedragen wanneer het uitbreidt. Het zijn de betrokken kinderen die recht geven op bijslag. Het begrip rang binnen het gezin en het overeenkomstige progressieve karakter van de bedragen van de uitgekeerde bijslag gaan uit van de last van het kind binnen het gezin.

B.4.2. Het beginsel voor het bepalen van de rang is dat de groepering van de rechtgevende kinderen gebeurt rond de bijslagtrekkende wanneer de kinderbijslag aan een enkele bijslagtrekkende wordt uitbetaald, of rond meerdere bijslagtrekkenden wanneer zij dezelfde hoofdverblijfplaats hebben en bloed- of aanverwanten zijn of een feitelijk gezin vormen.

Die groepering strekt ertoe de last van het kind binnen het gezin in aanmerking te nemen en daarbij te vermijden, in geval van scheiding van de ouders, de rang te cumuleren van de kinderen die eventueel uit een later huwelijk zouden worden geboren.

B.5.1. Artikel 69 van de gecoördineerde wetten, gewijzigd bij het voormelde koninklijk besluit van 21 april 1997, bepaalt :

« § 1. De kinderbijslag en het kraamgeld worden uitgekeerd aan de moeder.

Als de moeder het kind niet daadwerkelijk opvoedt, wordt de kinderbijslag betaald aan de natuurlijke of rechtspersoon die deze rol vervult.

Wanneer de twee ouders die niet samenwonen het ouderlijk gezag gezamenlijk uitoefenen in de zin van artikel 374 van het Burgerlijk Wetboek en het kind niet uitsluitend of hoofdzakelijk door een andere bijslagtrekkende wordt opgevoed, wordt de kinderbijslag integraal aan de moeder uitbetaald. Toch wordt de kinderbijslag op zijn vraag integraal aan de vader uitbetaald, wanneer het kind en hijzelf dezelfde hoofdverblijfplaats hebben in de zin van artikel 3, eerste lid, 5°, van de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen. Op verzoek van de beide ouders kan de uitbetaling gebeuren op een rekening waartoe zij beiden toegang hebben. Wanneer de ouders niet overeenkomen over de toekenning van de kinderbijslag, kunnen zij de arbeidsrechtbank vragen om de bijslagtrekkende aan te duiden en dit in het belang van het kind.

De adoptiepremie wordt betaald aan de adoptant.

Als echtgenoten of samenwonenden in de zin van artikel 343 van het Burgerlijk Wetboek het kind samen geadopteerd hebben, bepalen zij aan wie van beiden de adoptiepremie betaald wordt. In geval van betwisting of van niet-aanwijzing, wordt de premie uitbetaald aan de vrouwelijke adoptant indien de echtgenoten of samenwonenden van verschillend geslacht zijn of aan de oudste van de echtgenoten of de samenwonenden indien deze van hetzelfde geslacht zijn.

[...] ».

B.5.2. Artikel 69 van de gecoördineerde wetten betreft de aanwijzing van de bijslagtrekkende, namelijk de persoon aan wie de kinderbijslag wordt uitbetaald.

Het beginsel is, volgens het verslag aan de Koning dat voorafging aan het voormelde koninklijk besluit van 21 april 1997, dat « de kinderbijslag wordt betaald aan de persoon die het kind daadwerkelijk opvoedt » (*Belgisch Staatsblad* van 30 april 1997, p. 10515).

Aan de moeder, die « wordt geacht het kind op te voeden » (*ibid.*), wordt in principe de hoedanigheid van bijslagtrekkende toegekend, ook wanneer de gescheiden ouders het ouderlijk gezag gezamenlijk uitoefenen.

Artikel 69 van de gecoördineerde wetten bepaalt niettemin dat « op verzoek van de beide ouders [...] de uitbetaling [kan] gebeuren op een rekening waartoe zij beiden toegang hebben ».

B.5.3. Het is bijgevolg artikel 69 van de gecoördineerde wetten dat de aanwijzing van de bijslagtrekkende regelt, onder meer wanneer het ouderlijk gezag gezamenlijk wordt uitgeoefend, hetgeen in principe het geval is aangezien de wet van 13 april 1995 in artikel 374

van het Burgerlijk Wetboek het beginsel heeft ingevoerd van de gezamenlijke uitoefening van het ouderlijk gezag.

De gezamenlijke uitoefening van het ouderlijk gezag, die veronderstelt dat de ouders gezamenlijk de financiële last van de kinderen op zich nemen, impliceert echter niet noodzakelijk een gelijkmatig verdeelde huisvesting door de gescheiden ouders, doordat die vorm van huisvesting pas door de wetgever werd bevoorrecht vanaf de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2006 « tot het bevoorrechten van een gelijkmatig verdeelde huisvesting van het kind van wie de ouders gescheiden zijn en tot regeling van de gedwongen tenuitvoerlegging inzake huisvesting van het kind », die onder meer artikel 374 van het Burgerlijk Wetboek heeft gewijzigd.

B.5.4. Wanneer niettemin de kinderen op een gelijkmatig verdeelde wijze door de gescheiden ouders worden gehuisvest, hetgeen de wetgever sedert de wet van 18 juli 2006 wenst te bevoorrechten, wordt hun last daadwerkelijk op een gelijkmatig verdeelde wijze door de ouders gedragen, en die verdeling van de daadwerkelijke last van het kind over de gescheiden ouders zou in principe in aanmerking moeten worden genomen in het stelsel van toekenning van de kinderbijslag omdat dit stelsel ertoe strekt de werkelijke last van het kind binnen het gezin te compenseren.

B.6.1. Het bekritiseerde verschil in behandeling heeft geen betrekking op de kinderen die op een gelijkmatig verdeelde wijze door hun gescheiden ouders worden gehuisvest, maar wel op de kinderen uit een tweede huwelijk van elk van de gescheiden ouders met een derde persoon.

In zulk een geval van nieuwe samenstelling van gezinnen, is het bepalen van de rang van het kind door het in aanmerking nemen van de andere rechtgevendende kinderen uit een vorig huwelijk van een van zijn ouders, afhankelijk van de hoedanigheid van bijslagtrekkende van de genoemde ouder.

B.6.2. Artikel 42, § 1, tweede en derde lid, van de gecoördineerde wetten heeft immers tot gevolg dat de rechtgevendende kinderen, voor het bepalen van de rang die in aanmerking moet worden genomen voor de berekening van het bedrag aan kinderbijslag voor een kind uit een tweede huwelijk, alleen in aanmerking worden genomen wanneer de kinderbijslag wordt

uitbetaald hetzij aan één enkele bijslagtrekkende, hetzij aan bijslagtrekkende ouders die niet zijn gescheiden.

Artikel 42, § 1, derde lid, van de gecoördineerde wetten, verhindert echter dat, tegenover het kind van de ouder die niet bijslagtrekkend is, voor het bepalen van de rang die in aanmerking moet worden genomen voor de berekening van het bedrag aan kinderbijslag, de rechtgevende kinderen uit een vorig huwelijk in aanmerking worden genomen, zelfs wanneer de gescheiden ouders hun kinderen op een gelijkmatig verdeelde wijze huisvesten.

B.7.1. Door te verhinderen dat de hoedanigheid van bijslagtrekkende wordt toegekend aan elk van de gescheiden ouders die hun kinderen op een gelijkmatig verdeelde wijze huisvesten, heeft artikel 42, § 1, derde lid, van de gecoördineerde wetten tot gevolg dat voor slechts één van beide ouders de kinderen uit een vorig huwelijk in aanmerking kunnen worden genomen voor het bepalen van de rang van de kinderen uit een tweede huwelijk.

Die bepaling wordt verantwoord door de legitieme doelstelling dat kinderen niet tweemaal in aanmerking worden genomen voor het bepalen van het bedrag aan kinderbijslag voor de andere kinderen van elk van hun ouders.

B.7.2. De omstandigheid dat de hoedanigheid van bijslagtrekkende aan een van de ouders werd toegekend in de echtscheidingsovereenkomst, is dus onbelangrijk omdat de in het geding zijnde bepaling alleszins verhindert dat de hoedanigheid van bijslagtrekkende aan elk van de gescheiden ouders wordt toegekend.

Hoewel een van hun ouders gedeeltelijk de last op zich neemt van de kinderen uit een vorig huwelijk, kan de rang van sommige kinderen dus niet worden bepaald op grond van die daadwerkelijk gedragen last.

Dat verschil in behandeling tussen rechtgevende kinderen wat het bepalen betreft van de rang die zij binnen het gezin innemen, op grond van de groepering rond alleen de bijslagtrekkende ouder, is niet redelijk verantwoord ten aanzien van de doelstelling van de wetgever, die erin bestaat rekening te houden met de toename van de te dragen last naarmate de omvang van het gezin toeneemt en met de effectieve situatie van de opvoeding van de kinderen in een concreet gezinsverband.

B.7.3. Ook al is het gewettigd dat de wetgever wil vermijden dat alle kinderen van gescheiden ouders hoge bedragen aan kinderbijslag cumuleren doordat zij het voordeel genieten van het in aanmerking nemen van de kinderen uit een vorig huwelijk, die dus tweemaal zouden worden gegroepeerd voor het bepalen van de rang, is het niettemin onevenredig te erkennen, enerzijds, dat men een gelijkmatig verdeelde huisvesting en bijgevolg een verdeling van de last van de kinderen tussen de gescheiden ouders moet bevoorrechten, maar daarbij te weigeren, anderzijds, dat de hoedanigheid van bijslagtrekkende in aanmerking wordt genomen, althans gedeeltelijk, voor de kinderen uit een tweede huwelijk.

Dat onverantwoorde verschil in behandeling vindt echter niet zijn oorsprong in de in het geding zijnde bepaling, maar in het ontbreken van een wetgevende bepaling die toelaat, voor het bepalen van de rang van kinderen, de last in aanmerking te nemen die daadwerkelijk door elke ouder wordt gedragen voor de huisvesting en de opvoeding van hun kinderen uit een vorig huwelijk, wanneer die kinderen op een gelijkmatig verdeelde wijze door de ouders worden gehuisvest.

Het staat aan de wetgever om te oordelen, met inachtneming van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, hoe en in welke mate de last die daadwerkelijk door de ouders wordt gedragen voor hun kinderen, in aanmerking moet worden genomen in het geval van de zogenoemde « nieuw samengestelde » gezinnen.

B.7.4. Voor het overige kan het aangevoerde artikel 22 van de Grondwet niet tot een andere conclusie leiden.

B.8. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat het aangeklaagde verschil in behandeling zijn oorsprong niet vindt in artikel 42 van de gecoördineerde wetten, zodat de prejudiciële vraag ontkenkend dient te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

- Artikel 42, § 1, van de wetten betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders, gecoördineerd bij koninklijk besluit van 19 december 1939, schendt de artikelen 10, 11 en 22 van de Grondwet niet.

- Het ontbreken van een wetgevende bepaling die toelaat, voor het bepalen van de rang van kinderen, de last in aanmerking te nemen die daadwerkelijk door elk van de ouders wordt gedragen voor de huisvesting en de opvoeding van hun kinderen uit een vorig huwelijk, wanneer die kinderen op een gelijkmatig verdeelde wijze door de ouders worden gehuisvest, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989, op de openbare terechtzitting van 21 februari 2008.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

M. Melchior